

[Indenrigsministeren.]

som han kalder en gammel Traver. Det ærede Medlem synes ikke om, at jeg siger til ham, at det kan ikke nytte noget at staa her og ville tage Konkurrencen op. Men en Sandhed kan virkelig ikke siges for tidt. Der er jo somme, som er haarde, som Sandheden er længe om at bide paa, og det ærede Medlem Hr. Holdgaard hører til disse, men jeg husker det gamle Ord, at Draaben huler Stenen, og derfor vil jeg overfor det ærede Medlem gentage min Paamindelse ved enhver Lejlighed, som jeg dertil finder egnet.

Og hvis det ærede Medlem ikke snart begynder at bære Mærke af, at dette virker, er jeg rigtignok bange for, at Følgen vil blive et yderligere Tempo i Fremtiden i den Udvikling, som vi har set foregaa i de allerseneste Dage indenfor det ærede Medlems Parti. Den Konkurrence er haabløs. I Krigstiden var det ærede Medlems Parti Anfører, i hvert Fald tilsyneladende. Nu er Sagen en anden, og Taktikken maa være en anden, ellers gaar det galt.

Det er i Virkeligheden af den mest levende, varme Interesse for det ærede Medlem og hans Velfærd, at jeg Gang paa Gang henleder hans Opmærksomhed paa dette. Det gør mig naturligvis ondt, at det generer ham, men da jeg vil sætte Pris paa, at han kommer til at erkende Sandheden, og tror, at det vil være af Værdi for ham, ogsaa for hans Fremtid, gentager jeg det overfor ham til Trods for den Virkning, det i Øjeblikket gør paa ham.

Det ærede Medlem Hr. Stauning skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger til. Jeg skal sige, at jeg er enig med ham i, at det er en Hemning for en kraftig Udvikling af Livrentetegningen i Befolkningens brede Lag, at Livrenterne, naar de faar en nogenlunde betragtelig Størrelse, saaledes som Ordningen for Tiden er, kommer til Afgang paa Aldersrenten. Og her tror jeg, at vi straks kunde skride til en ret betydningsfuld Tilføjelse til Aldersrenteloven, en Tilføjelse, som jeg synes, det maatte være de Konservative en Glæde at se tilvejebragt som Resultat af det Initiativ, de Konservative har taget, en Tilføjelse, gaende ud paa, at saadanne Livrenter, som laa indenfor en vis forholdsvis lav Grænse, skulde Aldersrentenydere kunne sikre sig og nyde fra det 65de Aar, uden at det kom til Afdrag i den Aldersrente, som tilkom dem i Henhold til Loven. Det ærede Medlem Hr. Stauning har nu

gjort opmærksom paa, at det var en Maade, hvorpaa han kunde tænke sig Staten fremme den frivillige Livrentetegning; deri er jeg ganske enig med ham, og dertil vil jeg i og for sig ogsaa gerne medvirke.

Det ærede Medlem Hr. Stauning siger saa uden videre, at Finansministeren og Indenrigsministeren er Modstandere af Folkeforsikring. For Finansministerens Vedkommende bygger han dette paa Citat fra det gamle Studentsamfundsskrift, og for mit Vedkommende bygger han det paa min Stilling til det Forslag, som det konservative Folkeparti her har fremsat.

Men det ærede Medlem Hr. Stauning er da ikke saa naiv, at han mener, at den Grund kan holde en saa stor Udbygning, som det ærede Medlem her har foretaget. Det ærede Medlem kender særdeles vel min Stilling efter de Udtalelser, jeg her gentagende har fremsat; og hvad angaar Finansministerens Stilling, kan jeg forsikre det ærede Medlem om, at den falder ganske og aldeles sammen med min.

Derfor kan det jo heller ikke nytte noget, at det ærede Medlem Hr. Stauning uden videre vil gribe mig under Armen i denne Sag paa det Grundlag, at vi er enige om, at det konservative Lovforslag, som her er fremsat, ikke egner sig til Gennemførelse. Det er ikke tilstrækkeligt til en saadan Manøvre fra det ærede Medlems Side, thi vi er jo slet ikke enige i denne Sag ud over vor Stilling til dette specielle Lovforslag.

Min Stilling til Forsikringsprincippet som Led i social Lovgivning er en ganske anden end det ærede Medlem Hr. Stauings, saa hvor fristende dette usædvanlige Selskab end kunde være for mig — og forhaabentlig og ventelig ogsaa meget behageligt —, maa jeg dog give Afkald paa det; jeg maa afstaa fra den Glæde, som mange vel sagtens vilde føle ved Udsigten til i denne Sag at blive ført frem ved det ærede Medlem Hr. Stauings Arm. Jeg skønner ikke, at der, medens vi er paa Vejen, vilde være nogen synderlig Glæde knyttet til Forventningen om, hvad der vilde ske ved Vejs Ende, thi inden vi naar saa langt, tror jeg, det ærede Medlem Hr. Stauning og jeg, i denne Sag som i saa mange andre, vilde være i Haarene paa hinanden, og det vilde jo være en daarlig Ende paa, hvad der var begyndt godt — og efter det ærede Medlems Indbydelse.

Første Næstformand (Pinstrup): Ordføreren for Forslagsstillerne har Ordet for en kort Bemærkning.